ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΤΣΑΤΑΛΤΖΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'

Η 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1912

'Ο Νοτιὰς ἔξω φυσᾶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του καὶ μᾶς φέρνει τὸν φοβερὸν κρότον τῶν κανονιῶν ποὺ πέφτουν στὴν Τσατάλτζαν. Εἶναι ἕνας ἄγριος βόμβος ποὺ προκαλεῖ τὸν τρόμον σ' ἐκείνους ποὺ γιὰ πρώτην φορὰν ἀντικρύζουν τὸ κακὸ ποὺ γίνεται στὰς μάχας. Σὰν τρελλὴ στριφογυρνοῦσε στὶς ἄγκυρές της ἡ τουρκικὴ ἀρμάδα ποὺ ὁ «Ἀβέρωφ» τὴν ἔστειλε νὰ κρυβῇ στὰ βάθη τοῦ Κερατείου κόλπου καὶ ἀγκυροβολημένη ἀπέναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου φοβέριζε τὸ ἄοπλο Φανάρι μὲ τὰ ἐστραμμένα κατ' αὐτοῦ τηλεβόλα της. Ἀγριεμένα δὲ τὰ κύματα τοῦ Κερατείου κτυποῦσαν στὰ πλευρά της λὲς σὰν νὰ τὴν μάλωναν γιὰ τὴν ἄνανδρη δειλία της. Κι' ὅσο σφύριζαν δυνατὰ τὰ σχοινιὰ καὶ οἱ ἱστοί της, τόσον περισσότερα ταραχὴ καὶ τρεμούλα κατελάμβανε τοὺς φοβισμένους ἄνδρας της. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἄγριο σκοτάδι, στὸν χαλασμὸ τοῦ κόσμου ποὺ νόμιζες πῶς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως πολεμοῦσαν τρεμόσβυνε τὸ φῶς μιᾶς κανδύλας ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κοιτῶνος τοῦ Πατριάρχου καὶ φαίνονταν σὰν ν' ἀψηφοῦσε τοὺς ἀνέμους καὶ ἀνεμοστροβίλους. Σ' ἐκεῖνο τὸ βαθὺ σκοτάδι σὰν ἕνα φάντασμα ἄσπρο κάτασπρο ἀντίκρυζε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κοιτῶνος τὸν οὐρανό, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ κάτι, νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Μὰ ἡ ἔρευνα δὲν γίνονταν σιωπηλά. Ψιθύριζε καὶ ἡ φωνή του ἦτο τόσον βροντερὴ καὶ ἠχηρὴ ὥστε ὁ ψίθυρος αὐτὸς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀκούονταν σὰν τὰ κανόνια τῆς Τσατάλτζας ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ βάθος τοῦ ὁρίζοντος. Μέσα στὸ σκότος καρδιοχτυποῦσε ὁ μέγας ἄνθρωπος. Ἔβλεπε κάτω στὸ βάθος τὸ Σεράϊ Μπουρνοῦ τὴν σκλαβωμένην νύμφην τοῦ Ἰουστινιανοῦ μὲ τοὺς τέσσαρες αἰχμηροὺς μιναρέδες της ποὺ ἐφαίνοντο ἐκείνην τὴν στιγμὴν στὰ μάτια του σὰν τέσσαρες αἰώνιοι φρουροὶ μὲ ἀφ' ὅπλου λόγχην νὰ τὴν φυλάγουν ἀπὸ πεντακόσια τόσα χρόνια. Ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακατέφθηκε μὲ τὰ φουσκωμένα ἀπὸ δάκρυα μάτια του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ βγῆκε ἀπ' τὰ τρεμουλιασμένα χείλη του μιὰ κομμένη ἀπὸ συγκίνησιν πρωτότυπος εὐχή, εὐχὴ ποὺ γι' αὐτὸν ἦτο παλαιά. «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι με λειτουργῆσαι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ» εἶπε καὶ τὰ δάκρυα σκέπασαν τὰ ὁλοκόκκινα μάγουλά του. Ὁ ψυχικὸς πυρετὸς ποὺ εἶχε γιὰ τὰ ἐθνικά μας πράγματα ἔβλεπε πρὸς στιγμὴν νὰ πραγματοποιεῖται. Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἦσαν πλέον δάκρυα χαρᾶς διότι ἔβλεπε νὰ ἐκπληροῦνται τὰ ὄνειρά του. Ἐπραγματοποιοῦντο αἱ ἰδέαι του διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ποὺ αὐτὸς πρῶτος ἔθεσε τὰ θεμέλια μὲ τὰ διάφορα τραπέζια του πρὸς τοὺς χριστιανοὺς βουλευτὰς τῆς Τουρκικῆς Βουλῆς.

Γιατὶ ἐφρόνει ὅτι ἡ συναδέλφωσις ὅλων τῶν χριστιανῶν βουλευτῶν τῆς Τουρκικῆς Βουλῆς θὰ φέρῃ ἀφεύκτως καὶ τὴν προσέγγισιν τῶν λαῶν τῶν Βαλκανίων καὶ τῶν Κυβερνήσεων. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικον. Αἱ σκέψεις του ἐπραγματοποιήθησαν καὶ τὰ ὄνειρά του ἐξεπληροῦντο. Μὰ σ' ὅλα αὐτὰ μιὰ σκέψις τὸν ἐτάρασσε. Μήπως τὰ κανόνια ποὺ ἀκούονται δὲν ἦσαν Ἑλληνικά. Καὶ τότε; Στὴ Ἁγιασοφιὰ θὰ ἔμπουν Βούλγαροι;

Τὸ κρύο ἦτο ἀρκετὰ διαπεραστικὸ καὶ ἡ 4η Νοεμβρίου τοῦ 1912 ποὺ ξημέρωνε ἦτο μιὰ πολὺ παγετώδης ἡμέρα. Ἡ πολύωρος παρακολούθησις τοῦ δράματος τῆς Τσατάλτζας, μὲ τὰ τριχωτὰ κατάλευκα στήθη ἀνοικτὰ στὸ ἀνοικτὸ ἱστορικὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος ὑπὸ τοῦ ἥρωος Πατριάρχου, τὸν ρίπτει μὲ ἀρκετὸν πυρετὸν στὸ κρεββάτι. Ὁ ψυχικὸς ὅμως πυρετός του καταβάλλει τὸν σωματικὸν τοιοῦτον. Σκέπτεται τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ποὺ κινδυνεύει νὰ τὴν πατήσῃ ἄλλος βέβηλος πούς, ὁ Βούλγαρος.

Ὁ Χατζῆ Μῆνας, ὁ πιστός του ὑπηρέτης, μόλις χαράσσει ἡ αὐγή, εὑρίσκεται στὸ κονάκι τοῦ Ζιβὲρ βέη, κατὰ διαταγὴν τοῦ πυρέσσοντος αὐθέντου του. Καλεῖ ἀνεπισήμως τὸν φίλον του πλέον, τὸν πανίσχυρον τμηματάρχην τῶν Θρησκευμάτων στὰ Πατριαρχικὰ δώματα. Μὰ κι' ὁ τελευταῖος δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ἐνδώσῃ στὴν ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία ποὺ τὸν καλεῖ. Καὶ πρωῒ πρωῒ στὸ Φανάρι βλέπει τὸν Πατριάρχην στὸ κρεββάτι. Τί ἀντήλλαξαν μεταξύ των δὲν κατέστη γνωστόν.

'Ο Πατριάρχη; Ἰωακεὶμ ὁ Γ'.

Μόνον ἠκούσθη νὰ λέγουν ὅτι ἐζήτησε ἀπὸ αὐτὸν πρὶν νὰ εἰσέλθουν οἱ Βούλγαροι στὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ Ἁγία Σοφία σὰν Ἑλληνικὴ ποὺ ἦτο νὰ παραδοθῇ στοὺς κληρονόμους της ποὺ πεντακόσια τώρα χρόνια τὴν λαχταροῦν καὶ τὴν ὀνειροπολοῦν.

Σύννους, κατηφὴς κατέρχεται τὰς μαρμαρίνους κλίμακας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ εὐφυὴς Ζιβὲρ βέης. Σκέπτεται καὶ θαυμάζει τὸ θάρρος, τὴν τόλμην, τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Πατριάρχου. Ἀναζητεῖ νὰ εὕρῃ χαρακτηρισμόν. Πῶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ: ἀπονενοημένον, κινηματίαν, [illegible], ἐπαναστάτην, ἢ νουνεχῆ πραγματικὸν [illegible] καὶ ἀφοσιωμένον ὑπήκοον τοῦ [illegible]; Φεύγει καὶ αἱ [illegible] σὰν νὰ ἐζωγραφίθησαν [illegible] τοῦ Τούρκου [illegible].

[illegible] καὶ τὸ δαιμόνιον πνεῦμα Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' διέτρεχε τὰς στρατιάς, συνέταττε προγράμματα, ὑπεδέχετο τοὺς Βασιλεῖς, [illegible] αὐτοκράτορας ἀλλ' ὁ πόθος καὶ ἡ ψύχωσίς του νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἐπέτεινεν [illegible] καὶ ηὔξανε τὸν πυρετόν του.

Ξημέρωνε μιὰ ἀποφράς τρίτη, τῆς 13 Νοεμβρίου τοῦ 1912. Ὁ βορριᾶς ποὺ τὴν προτεραίαν φυσοῦσε δυνατὰ ἔπαυσε περὶ τὰ ἐξημερώματα ἀλλὰ τὸ χιόνι ἔπεφτε δυνατὰ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ ὁλόλευκό της χρῶμα ἐσκέπασεν ὅλην τὴν πόλιν. Τὰ γηραιὰ πεῦκα τοῦ Πατριαρχικοῦ κήπου κι' αὐτὰ κατάφορτα ἀπὸ χιόνι καὶ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας των γογγύζαν καὶ οἱ τριγμοί των ἐφαίνοντο πρὸς στιγμὴν σὰν ἀπαίσιοι κρωγμοὶ σαρκοβόρων πτηνῶν. Μερικοὶ μάλιστα δυσιδαίμονες οἰωνησκόποι παλαιοὶ Πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι τοὺς ἐθεώρουν ὡς κακοὺς οἰωνούς.

Μὰ νὰ καὶ ἕνα σμῆνος ἀγριοπεριστεριῶν βιαστικὰ βιαστικὰ τρέχει καὶ πτερυγίζει ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ γνωστό τους παράθυρο πτερυγίζουν καὶ βογκοῦν δυνατὰ καὶ μὲ ἀνησυχίαν τὰ τολμηρότερα δὲν δηλειοῦν καὶ ὁρμητικὰ κτυποῦν μὲ τὸ ράμφος των τὸ παράθυρο ἐκεῖνο τὸ εὐεργετικὸ ποὺ τώρα κάμποσες μέραις εἶνε κλειστό. Ἐπιμένουν, κάτι ζητοῦν. Δὲν τὰ τρομάζει οὔτε ὁ ἀκουόμενος ἐσωτερικὸς θόρυβος, οὔτε ἡ θέα τῶν πηγαινοερχομένων. Ζητοῦν ἐπιμόνως νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἐξημέρωσε ποὺ κάθε πρωῒ τὸ ἔβλεπαν ἀνοικτὸ μὲ τὸν πάλλευκο γέρο ποὺ τὰ ἔδιδε τὴν τροφή τους. Καὶ ὁ θόρυβος τοῦ πτερυγίσματός των ξυπνᾶ ἀπὸ τὸν λήθαργον.

Διατάσσει νὰ ἀνοίξουν τὸ παράθυρο καὶ ὅλα ὡς ἐκ συνθήματος ὁρμοῦν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ κάμουν κύκλους. Ἡ ἱλαρὰ μορφὴ ἤστραψε καὶ πάλιν. Ἡ ἁγία φυσιογνωμία ἐμειδίασε καὶ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τὸ ἤρεμον τὸ θεῖον ἤρκεσε νὰ καθησυχάσῃ τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα πτηνά.

Μία ἀκόμη πτῆσις πέριξ τῆς κλίνης του καὶ ἀμέσως ἐξηφανίσθησαν ὁλοταχῶς χωρὶς πλέον νὰ ἐπιστρέψουν. Ἐσαγηνεύθησαν ἄραγε ἀπὸ τὴν θείαν μορφήν, ἠλεκτρίσθησαν ἀπὸ τὸ γλυκὺ μειδίαμα; ἢ ἐθαμβώθησαν ἀπὸ τὸ ἱλαρὸν καὶ ἀστραπηβόλον βλέμμα του;

Εἰς τὸ προσκέφαλόν του ἵσταται σιωπηλὸς μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ὁ πλέον ἀγαπημένος του διάκος ποὺ τοῦ ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του μὲ ἕνα ἀπώτερον ὄνειρον, ποὺ τὸν προώριζε, ἔλεγε γιὰ τὸν διάδοχόν του, ὁ τριτεύων Ἰωακείμ. Στρέφει τὸν βλέπει καὶ γελᾶ. Πάρε χαρτὶ καὶ γράψε, ἡ ὥρα πλησιάζει. Πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶσι τὰ πάντα. Μὲ μάτια ἡμίκλειστα, μὲ ἀναπνοὴν ἀποκοπτομένην, ὁ ψυχορραγῶν μεγαλεπίβουλος ἐθνάρχης ὑπαγορεύει τὴν διαθήκην του. Ἦτο τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς τῶν βασιλέων. Τὸ πρόγραμμα τῆς συνεχίσεως τῆς διακοπείσης λειτουργίας ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ. Νὰ ἑτοιμασθοῦν οἱ θρόνοι ποὺ εἶνε εἰς τὸ μεγάλο Συνοδικό. Οἱ θρόνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθησαν αὐτοκράτορες καὶ Πατριάρχαι. Θὰ τρίξουν τὰ κόκκαλα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου διότι στὸν θρόνο του θὰ καθήσῃ ἄλλος ὁμώνυμός του. Λέγει, καὶ τὰ ἡμίκλειστα βλέμματά του προσκολοῦνται ἐπὶ τοῦ μεγάλου σταυροῦ, ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐκομίσθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ μεγάλου τρούλου τῆς Ἁγίας Σοφίας τὴν αἱματοβαφῆ ἡμισέληνον. Αἱ χεῖρες του ἀποτόμως κινοῦνται. Ὑψοῦνται πρὸς τὰ ἄνω, προσεύχεται. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι με λειτουργῆσαι ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας» εἶπε καὶ βαθὺς στεναγμὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν καρδία του. Ἦτο ὁ τελευταῖος παλμός του, ἦτο ἡ τελευταία βαθειὰ πνοὴ μιᾶς μεγάλης φυσιογνωμίας, ποὺ ἔσβυσε. Ἡ θεία κεφαλὴ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀγαπητοῦ του Ἰωακείμ. Ἔσβυσε διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὰ ὄνειρά του σβυνόμενα. Καὶ ποῖος θὰ ἀντείπῃ ὅτι δὲν ἦτο θέλησις τῆς θείας προνοίας, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὸν πόνον, τὴν ἀπαγοήτευσιν.

Ἦτο ἀκριβῶς ὥρα 3 μ. μ. καὶ 13' Τρίτη ἡμέρα τῆς 13 Νοεμβρίου τοῦ 1912 ποὺ πα-

[illegible] ζωὴν τοῦ πολίτου, ὅτε ὅλως ἀνελπίστως λαμβάνει ἐπιστολὴν τοῦ Τσιρογιάννη ἔχουσαν περίπου οὕτω:

Σήμερον μὲ ἐπεσκέφθη ὁ ὑποδιοικητὴς ὁ ὁποῖος μοῦ λέγει ὅτι οἱ ἀντάρται σας ἔπιασαν αἰχμάλωτον τὸν Τράϊκον καὶ τὸν γυρίζουν δεμένον ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ὅτι πρόκειται νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι. Εἰς τὸ γράμμα προσθέτει ὅτι ἡ ἰδιότης μου ὡς διευθυντοῦ τῆς σχολῆς δὲν μειώνει τὸ ἐπιβάλλον τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπὶ τῶν ἑλλήνων ἀνταρτῶν, οἱ ὁποῖοι ὁρκίζονται εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ τελειώνων ἀφίνε νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐξασκηθῇ πίεσις ἐπὶ τῶν ἀνταρτῶν διὰ νὰ σωθῇ ὁ Τράϊκος ἵνα μὴ εὑρεθῇ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ προβῇ εἰς ἀνακρίσεις καὶ ἔρευνας διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς ὀργανωτὰς τῆς ἑλληνικῆς κομιτατζηδικῆς κινήσεως.

ΑΥΡΙΟΝ. Ἡ πρώτη μεγάλη σύγκρουσις τοῦ ἑλληνικοῦ σώματος πρὸς τὸν τουρκικὸν στρατόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

οτι πρό τοῦ ἐπεισοδίου καί ἄλλοι παῖκται ὑπέπεσαν εἰς τό ἴδιον σφάλμα καί ἐκσμένως ἔπρεπε νά ληφθῆ ἀπόφασις καί δι' αὐτούς. Διά μίαν στιγμήν ἡ δικαιοτάτη αὕτη παρατήρησις ἔσχε ἀποτέλεσμα τῆς πλειοψηφίας εὑρεθείσης ἐν ἀδυναμίᾳ ν' ἀντικρούσῃ.

Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη δέν ἐκράτησε περισσότερον τοῦ ἡμίσεως λεπτοῦ. Εἰς ἐκ τῆς ἀντιπάλου παρατάξεως, ὁ καί πρωταγωνιστῶν εἰς κάθε περίστασιν καθ' ὅσον οἱ ἄλλοι ἀρκοῦνται εἰς τό νά κρατῶσι τόν «ἴσον», ἀντικρούων τόν τροπολογίαν κατηγόρησε τοῦτον ὡς γενόμενον «ἀπήχησις πραγμάτων δημοσιευθέντων εἰς τάς ἐφημερίδας». Τοῦτο ἤρκεσε διά νά συνέλθωσιν οἱ κανονάρχαι οἱ ὁποῖοι ἐπανελάμβανον διαρκῶς τά ἴδια πράγματα μέ τάς ἰδίας σχεδόν φράσεις καί λέξεις. Ὡς ἦτο ἐπόμενον τό ζήτημα ἠμαλοῦτο ὑπό τήν συνήθη ὁδόν τῆς ψηφοφορίας.

Ἐν τοιούτοις, ἔπρεπε τήν στιγμήν ἐκείνην νά ἔβλεπε κανείς τάς ἐκφράσεις τῶν προσώπων τῶν ἀποτελούντων πλειοψηφίαν, οἱ ὁποῖοι δυσπιστοῦντες προφανῶς πρός τόν πρόεδρον, ἐφοβοῦντο μήπως ἡ ψῆφος αὐτοῦ (καθ' ὅσον διά ταύτης θά ὑπερεῖχε ἡ μειοψηφία ἀποχωρήσαντος ἑνός μέλους τῆς πλειοψηφίας) κατασκεύῃ τά σχέδιά των καί ἐπαναφέρῃ τό ζήτημα ἐπί τάπητος.

Συνῆλθον δέ μόνον τότε ὅταν ὁ Πρόεδρος ἐκύησεν ἀφηνιτικῶς τήν κεφαλήν.

Μετά τῆς τοιαύτης καταστάσεως, δικαίως γεννῶνται τά ἐρωτήματα: «Ἡ ἕνωσις μέ τήν σημερινήν της σύνθεσιν ἀνταποκρίνεται πρός τόν σκοπόν τῆς συστάσεώς της; Ἐάν ὄχι ποῦ φέρεται τό Μακεδονικόν ποδόσφαιρον καί ποῦ οἱ περιπεσόντες εἰς τήν δυσμένειάν της σύλλογοι; Ἐάν δέ ναί, διατί λαμβάνονται καί αἱ τόσον ἄδικοι ἀποφάσεις καί διατί μετά τόσην ἐμπάθειαν ἀγορεύουσιν οἱ διαφιστόμενες τήν πλειοψηφίαν;»

Ἐπί τῶν ἐρωτημάτων τούτων ἀφοῦ νά ἀπαντήσῃ εἶνε ἡ Ε.Π.Σ.Μ.Θ.

Ἤκουσεν ἔχομεν νά παρατηρήσωμεν ὅτι μόνος τρόπος νά λειτουργήσῃ ὁμαλῶς καί δικαίως ἡ ἕνωσις εἶνε ὁ πρό πολλοῦ ἀναφερόμενος: «Νά ὑποδεικνύωνται δηλαδή, διά τήν διεύθυνιαν ταύτης, πρόσωπα τελείως ἀμερολήπτα μή ἀνήκοντα εἰς οὐδέν ποδοσφαιρικόν Σωματεῖον». Ἂς ἀσχοληθοῦν λοιπόν οἱ ρόζωκε τό πνεῦμα. Ἕνας θαῦ; γδοῦπος συγχρόνως ἠκούσθη ἐξωθεν τρομακτικός. Τμῆμα τοῦ πεύκος τοῦ Πατριαρχικοῦ περιβόλου κάτωθεν τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου ἐξερριζώθη καί ἔπεσε κατα γῆς. Μά καί ὁ Ἔπαρχος, τό ἀγαπημένον του μικροδικοπικό σκυλλάκι μέ τά ὡραῖα σγουρά μαλλάκια του τήν ἴδια στιγμή εὑρέθη νεκρό στό πόδι τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ Πατριάρχου πού θυμράσκησε ἀπό τήν ἡμέρα πού εἶδε τόν αὐθέντην του ὑφασμό. Ἄραγε νά ἦσαν συμπτώσεις;

ΑΘ. ΚΑΡΟΥΔΗΣ

Εἰς τήν στήλην τῶν ἀθλητικῶν ἀνεγράφησαν ἀνακρίβειαι τάς ὁποίας παρακαλῶ νά ἐπανορθώσητε.

Ἡ ἔνστασις διά τήν ματαίωσιν τοῦ ἀγῶνος ὑπεβλήθη ὑπό τῶν δύο συλλόγων, τοῦ ὁμίλου Θεσσαλονίκης καί τοῦ Μακεδονικοῦ πρό τοῦ ἀγῶνος διότι τό γήπεδον ἦτο πλημμυρισμένον ὕδατα καί ὑδαμοῦ ἐφαίνετο ἀσθέσινος γραμμή.

Ὁ κ. Δούσας ὅν ἀναφέρετε ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀγών εἶνε ἄκυρος διότι δέν ὑπῆρχον αἱ ὑπό τῶν κανονισμῶν ὁριζόμενα γραμμαί. Ὅταν δέ διηυθύνθη τό ἀπόγευμα ἐν τό αὐτό γηπέδω ὁ κ. Δούσας τόν ἀγῶνα ΠΑΟΚ – Θερμαϊκοῦ ἀπήτησε προηγουμένως νά χαραχθῇ τό γήπεδον ὅπερ καί ἐγένετο καί τότε ἐδέχθη νά διεξαγεθῇ τοῦ ἀγῶνος.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο συλλόγων ἀπό τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος ἐμειναν σῶμα νοι ὅτι εἶνε ἄκυρος, καί διά τοῦ; ἀνωτέρω λόγους ἀλλά καί ὅτι ὁ Τσιτσανοίδης ὁ τιμορμημένος ποδοσφαιριστής δέν δικαιοῦται οὔτε νά διατηρεῖσθῃ οὔτε καί ὡς ἐπότης γαμῶν νά χρησιμοποιηθῇ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται σαφέστατα ὅτι ὁ κ. Λεοντιρίδης ἐνήργησεν ἐπί τῇ βάσει τῶν κανονισμῶν τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι κατέχει.

Μεθ' ὑπολήψεως

Α. Ω.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ. Ἀριθ. 1554. Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τήν ἐνάτην (9) τοῦ μηνός Νοεμβρίου 1928 εἰσαπαξ ἄγχους, ἡμέραν Παρασκευήν καί ὥραν ἀφ μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικός κλητήρ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ Πρωτοδικῶν Παναγιώτης Μάγκος, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Ἰωάννου Δίδε πληρεξουσίου καί ἐναγόντος Λουκᾶ Θ. Καρβούνη, κατοίκου Θεσσαλονίκης, μετέβην καί ἐπέδωκα πρός τόν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ Πρωτοδικῶν, διά ἐπιμελείας τοῦ Δάζαρου Λαζαρίδην, κατοίκου Θεσσαλονίκης καί ἤδη ἐγκατ. διαμονῆς, ἀκουσίως ἀντίγραφον τῆς ἀπό 9ης Νοεμβρίου 1928 ἀγωγῆς τοῦ πρώτου καί τοῦ ἐναγομένου Λαζάρου Λαζαρίδου, ἄλλου κατοίκου Θεσσαλονίκης καί ἤδη ἐγκατ. διαμονῆς, μετέ τῆς παρά πόδας κλήσεως αὐτοῦ ἐπ' ἀριθ. 2868 τῆς 9 Νοεμβρίου 1928 πρόσκλησεως καταθέσεως τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου [illegible] ὡς καί [illegible] 9ην Νοεμβρίου [illegible] δοσιν σ[illegible] σονεπείσθ[illegible] ὅτε καί [illegible] εἰς ἔνδειξιν [illegible] Ἰωάν. Κ[illegible] Παναγιώ[illegible] ἐνταῦθα [illegible] Θεσσαλο[illegible] (Γ. Σ.)

Ἕνα ὁκυμέσιο
στά λουλούδια μ
νει ἀπό ἕνα κτηνώ
λήγει στή δολοφο

Η ΤΕΡΕΖΑ

Μέ τούς ὑπερόχους ΖΙΝ
καί τόν ΦΟΝ ΣΧΛΕΤ

Στο ΠΑΤΕ

ΚΑΛΗ ΝΙΚΤΑ
ΜΕ ΤΗΝ
ΒΕΡΟΝΙΔΙΑ